

Chương 3

Lữ bước chậm rãi trên con đường từ apartment của chàng đến tiệm Don's Hamburger, nơi chàng làm việc được hơn một tuần nay. Lữ thích đi sớm khi trời mới tờ mờ sáng, chàng vừa đi vừa thở hít không khí lành lạnh của buổi sáng California, vùng đất hứa của những người bên kia bờ đại dương. Những ngày trời đẹp với bầu trời trong xanh và không khí sạch sẽ ở thành phố Los Angeles này thực ra cũng hiếm. Lữ đã tưởng tượng thành phố thiên thần lúc nào cũng đầy nắng, trong sáng như những phim xi nê chàng vẫn xem nhưng không phải. Los Angeles thường mù mù với khói xe, ngột ngạt khó thở nhiều hơn là những ngày nắng đẹp như hôm nay. Lữ cười thầm. Dĩ nhiên quay xi nê họ phải chọn ngày đẹp trời để quay, ai lại quay vào những ngày trời ô nhiễm toàn khói bao giờ!

Lữ ở trại tỵ nạn bên đảo sang đã được hơn một tháng. Chàng muốn đi làm ngay. Lữ muốn sống ngay vào đời sống Hoa Kỳ, chàng đã chờ gần nửa năm để được sang đây và chàng muốn hội nhập càng sớm càng tốt. Sơn có người cô ở Toronto, chàng nóng lòng muốn rời khỏi đảo ngay. Hôm trước khi đi hai người ra bãi biển ngồi nói chuyện. Sơn nói:

- Tôi nghĩ mình đã sang một trang sách khác cho cuộc đời của mình. Nhiều lúc thấy không thể tưởng tượng cuộc đời có thể thay đổi

nhau chóng và dễ dàng như vậy được. Năm năm trước mình đi hành quân với nhau. Rồi cùng vào tù với nhau. Vượt trại cải tạo với nhau. Vượt biên với nhau. Bây giờ mỗi đứa một ngả. Không biết 5 năm, 10 năm nữa sẽ ra sao?

Lữ nghĩ thầm: "Anh chàng chắc mặc cảm tội lỗi bỏ bạn bè đi trước". Lữ cười:

- Ăn thua gì Sơn! Mình bỏ nước, đứa nào có cơ hội đi trước thì đi chứ sao. Đẳng nào cũng sẽ lăn xả vào cuộc đời mới rồi, đâu có cơ hội gặp nhau mấy nữa. Cậu định sang Canada sẽ làm gì?

Sơn trả lời:

- Tôi sẽ đi học lại. Ở Việt Nam mình chưa được học đến nơi đến chốn, tôi sang đến nơi sẽ tìm cách học tiếp. Bà cô có hứa giúp mình thời gian đầu. Còn Lữ định tính sao?

Lữ trầm ngâm không đáp. Chàng sẽ làm gì chàng cũng không biết nữa. Nhưng có một điều chàng biết chắc, chàng sẽ phải thành công. Chàng sẽ dùng tất cả nỗ lực và ý chí để thành công, với bất cứ giá nào. Và vì thế chàng đã nhất quyết chờ để được đi Mỹ. Chỉ ở xứ này mới có đủ cơ hội để cho những người quyết tâm như chàng thành công. Thành công lớn! Đối với Lữ không có những chiến thắng nửa vời. Cũng như khi đi hành quân chàng đã không bao giờ trở về khi chưa đạt được mục tiêu cấp trên giao phó. Cũng như khi gặp hải tặc Thái, chàng đã

không muốn chỉ dọa để chúng bỏ đi không động đến ghe chàng. Chàng đã phải tiêu diệt đến tận cuối cùng, để trừ hậu họa cho những người vượt biên sau. Lữ chưa biết mình sẽ làm gì. Nhưng chàng biết sang đến Mỹ mọi con đường sẽ mở ra cho chàng. Lữ nói với Sơn:

- Tôi chưa biết nữa! Mình sẽ liên lạc với nhau. Cậu làm gì cho tôi biết, tôi làm gì cũng sẽ báo cho cậu. Đến đâu hay đến đó.

Sơn đồng ý. Họ chia tay nhau sau hôm đó. Lữ nhận được địa chỉ của Sơn báo cho chàng khi sang tới Canada và khi Lữ được đi Mỹ chàng cũng báo địa chỉ cho Sơn để biết nhưng cũng không có liên lạc nào khác. Ngay cả gọi điện thoại cũng không. Cuộc đời mới trước mặt còn quá nhiều chuyện. Lữ nghĩ tình bạn cũng sẽ thay đổi với cuộc đời. Mỗi người sẽ có những khúc rẽ riêng tư, giòng đời làm sao chảy mãi một hướng. Tình bạn dù có thắm thiết nhưng cũng là do khung cảnh của cuộc đời ở quê hương Việt Nam cũ tạo ra. Sơn vẫn mãi là bạn chàng nhưng Lữ nghĩ Sơn đã cảm nhận và hiểu được sự tất nhiên và cần thiết của những thay đổi. Mỗi người đã lật qua một trang sách mới cho đời mình.

Lữ quẹo vào con đường La Brea và đi thêm một quãng để đến chỗ làm việc. Chàng kiếm được chân bồi bàn cho tiệm bán hamburger này. Lương tối thiểu và công

Chương 3

việc quần quật nhưng Lữ không màng. Chàng cần phải học Anh văn thêm và với vốn liếng tiếng Anh quá kém cỏi, có được việc làm vậy là may rồi. Lữ thấy không gì bằng lăn xả vào làm việc ngay. Và làm bởi bàn bắt buộc phải nói với khách hàng là cách nhanh nhất để thực hành tiếng Anh.

Tiệm Don's Hamburger dĩ nhiên không phải là một tiệm ăn sang trọng. Nằm trong khu South Central của Los Angeles cũng không phải là chỗ Mỹ trắng lui tới nhiều. Khách hàng của tiệm ăn là Mỹ đen, Mễ và những người Đại Hàn làm ăn với hai giống dân này. Nhiều người đã khuyên Lữ phải đề phòng khi làm tại khu này. Lữ cảm ơn nhưng chàng cũng không ngại lắm. Chàng nghĩ chàng đủ sức đối phó với bất trắc. Và hình như bao giờ sự bất đầu của chàng cũng phải là từ chỗ khó khăn nhất!

Lữ đến sớm. Tiệm chưa mở. Người chủ tiệm da trắng gốc Do Thái thường ít khi nào sai giờ mở cửa. Chàng không ưa lão ta lắm vì lão có vẻ bủn xỉn nhưng chàng thán phục sự làm việc của người chủ tiệm. Một người cũng cương quyết thành công bằng bất cứ giá nào, không quản ngại điều gì. Như chàng!

Lữ đứng dựa lưng vào tường châm thuốc hút. Chàng thấy một chiếc xe thể thao mui trần vừa dừng lại bên vệ đường của tiệm Don's Hamburger. Một thiếu

nữ da trắng, tóc vàng với khuôn mặt đẹp một cách sắc sảo bước xuống. Một chiếc xe mới, đẹp, mắc tiền dừng lại khu này là sự lạ. Đàn bà da trắng dám hẻo lánh đến đây lại càng đáng ngạc nhiên hơn nữa. Nàng thiếu nữ tóc vàng tiến đến gần tiệm ăn và mở sắc lộ ra một chùm chìa khóa. Con gái của Don Lavitz! Con ông chủ tiệm! Lữ không bao giờ ngờ rằng lão già Don lại có con gái đẹp như vậy. Và ông già Don sao không ra mở tiệm lại để con gái ra. Thực là nguy hiểm.

Và quả thực là một điều không nên làm chút nào. Lữ thoáng thấy hai tên đen từ góc đường bên kia đang băng sang tiến về phía tiệm ăn. Cô gái đang loay hoay mở khóa. Hai tên đen một cao một thấp còn trẻ nhưng khuôn mặt đã đầy vẻ đe dọa của những kẻ sinh ra và lớn lên trong khung cảnh của tội ác, bắn giết và ma túy. Hai đứa đến sát cô gái. Người thiếu nữ quay lại để thấy lưỡi dao lóe lên trong tay tên đen cười nhe hàm răng trắng ớn. Tên kia nắm lấy tay cô gái. Người thiếu nữ giơ chân lên đá và bắt đầu la cầu cứu.

Lữ biết đã đến lúc phải can thiệp. Chàng tiến tới gần tên đang nắm tay cô gái và dùng sống bàn tay chặt thật mạnh vào cổ tên này. Tên đen khụy người xuống dưới đòn chặt cổ của Lữ. Tên đen thú nhĩ quay người lại, một lưỡi dao đã xuất hiện trong tay hắn. Lữ tung người lên

đá. Con dao bay khỏi tay. Chàng bồi thêm một cú đá khác, tên này cũng ôm bụng gục xuống. Lữ hét dọa một tiếng lớn và cả hai tên bỏ chạy. Đã lâu lắm Lữ mới có dịp dùng lại nghề võ của mình, sống ở xứ này trong một khu phố bạo lực nhan nhản, có một tí miếng võ phòng thân và được dịp cứu người như hôm nay quả thật cũng không uổng công tập cực khổ. Lữ thầm nghĩ khi đỡ người thiếu nữ dậy. Chàng ngạc nhiên khi nàng gạt phắt tay chàng ra và tự nhóm dậy. Nàng nói:

- Không cần anh đỡ! Tôi có thể tự bảo vệ lấy tôi!

Lữ vừa tức giận vừa buồn cười. Cô nàng không biết ơn thì chớ còn tỏ vẻ khó chịu! Chàng không nói gì chỉ cười mím và dựa lưng vào tường chờ người thiếu nữ mở cửa. Nàng quay lại hỏi:

- Anh làm ở đây?

Lữ gật đầu. Nàng nhìn chàng từ đầu đến chân. Khuôn mặt nàng dịu lại dần. Một điều gì đó vừa thoáng hiện trong đầu nàng và nàng giơ tay cho Lữ bắt:

- Tôi là Miram. Ba tôi bị bệnh không ra làm hôm nay. Tôi ra mở cửa cho ông. Một chút nữa có người nhà tôi đến thế. Anh có thể bắt đầu dọn bàn ghế ra được rồi.

Nàng ngừng lại một chút và nói tiếp, giọng nhỏ như hơi ngưng:

- Cảm ơn anh! Ba tôi đã không chịu cho tôi ra đây một mình nhưng tôi không nghe. Cũng may có anh!

Chương 3

Lữ chỉ đáp lại một cách khách sáo:

- Không có gì!

Chàng vẫn hơi bức mình vì cử chỉ đầu tiên của người thiếu nữ. Nhưng chàng không thể bức mình lâu. Nàng quá đẹp. Tóc vàng, mắt xanh màu lục, nàng toát ra vẻ quyến rũ của một con ngựa bất kham, đầy bướng bỉnh nhưng cũng đầy vẻ đáng yêu. Chàng chắc hẳn ông già Dave phải cưng chiều cô con gái lắm. Và không bảo được người con mình, có lẽ muốn làm gì phải được chiều theo như vậy. Kể cả việc xuất hiện ở chỗ tiệm ăn không được an ninh lắm này.

Miriam nhìn người thanh niên Việt Nam làm công cho cha nàng và nàng cảm thấy kỳ lạ. Một cảm giác khó hiểu xâm chiếm lấy nàng. Nàng đã khẳng khẳng không nghe lời người cha già và nhất định dành lấy việc ra mở cửa tiệm ăn. Ý tưởng ra hàng ăn để trông coi trong một lúc thay cho cha bị bệnh bỗng dưng đến và nàng nhất định thực hiện. Mặc dù nàng chưa hề để ý đến công việc làm ăn của gia đình bao giờ. Miriam được cưng chiều từ nhỏ, bất cứ điều gì nàng muốn, nàng đều được, Và chưa ai dám trái ý nàng.

Miriam nhìn Lữ một lần nữa. Nàng hiểu cảm giác đó là gì, cảm giác nhiều lần nàng đã biết. Miriam học

năm thứ ba của đại học UCLA, môn tâm lý học. Nàng muốn biết nhiều về cuộc đời, tương quan giữa con người là điều làm nàng say mê, muốn tìm hiểu. Và vì thế nàng đã đi tìm tình yêu. Như một sự học hỏi, như một điều cần biết rõ, như một thứ ứng dụng cho các bài học trong giảng đường. Miriam đã quen nhiều người đàn ông, đã có nhiều cuộc tình nhưng nàng vẫn đi tìm. Những hấp dẫn đến rồi đi, những say mê thoáng vụt qua và chột tắt. Miriam quan niệm tình yêu như một thứ kinh nghiệm sống, càng có nhiều cuộc đời càng phong phú. Càng nhiều kỷ niệm, tâm tư càng sống động, đời dào. Và Miriam muốn sống trọn cuộc đời nàng, đầy đủ, để không bao giờ sẽ phải hối tiếc rằng đời quá ngắn, chưa sống đủ một đời.

Miriam đã biết nhiều người đàn ông. Những sinh viên cùng học với nàng và những mối tình lẻ, ngắn ngủi. Những người đàn ông lớn tuổi, chững chạc, địa vị, nhiều kinh nghiệm nhưng không giữ chân nàng được lâu. Những chàng thanh niên ở một giai cấp khác với những cuộc tình pha một chút nguy hiểm. Nhưng Miriam chưa hề có một người tình Á châu bao giờ. Nàng trước kia vốn không thích người Đông phương. Họ khép kín quá, không cởi mở trong giới bạn bè nàng giao thiệp. Và họ ăn nói quá lịch sự, quá nhỏ nhẹ, chừng như

chỉ sợ người đối diện phiền lòng. Nhưng lần này khác. Lữ trông như một tài tử đóng phim võ hiệp Tàu nàng tình cờ được xem một lần. Không nhớ rõ lắm, tên nàng cũng không biết, hình như Bruce gì đó. Và nàng nghe nói anh chàng này chết sớm, trong một khung cảnh cũng khá ly kỳ.

Lữ trông hao hao như người tài tử Tàu đã chết. Nhất là với ngón võ chàng đã dùng để cứu nàng khỏi hai tên da đen định ăn cướp. Trông Lữ đầy mạnh bạo, nam tính, điều mà nàng hằng đi tìm nơi những người đàn ông đã đi qua đời nàng nhưng ít khi nào bắt gặp. Và về nguy hiểm, đe dọa toát ra từ khuôn mặt chàng. Như một kẻ sát nhân, như một người không từ bất cứ chuyện gì để đạt được ước muốn. Miriam thấy mình bị kích thích, nàng bị hấp dẫn khi nghĩ đến những cảm giác mới lạ nàng sẽ biết đến. Từ Lữ. Từ người thanh niên Việt Nam nói tiếng Anh còn ngọng nghịu đến từ một xứ sở nào nàng hầu như không nghe đến và cũng chẳng cần biết đến. Người đàn ông Đông phương đầu tiên nàng sẽ được biết như một người tình của nàng, ít nhất trong khoảng thời gian này!